

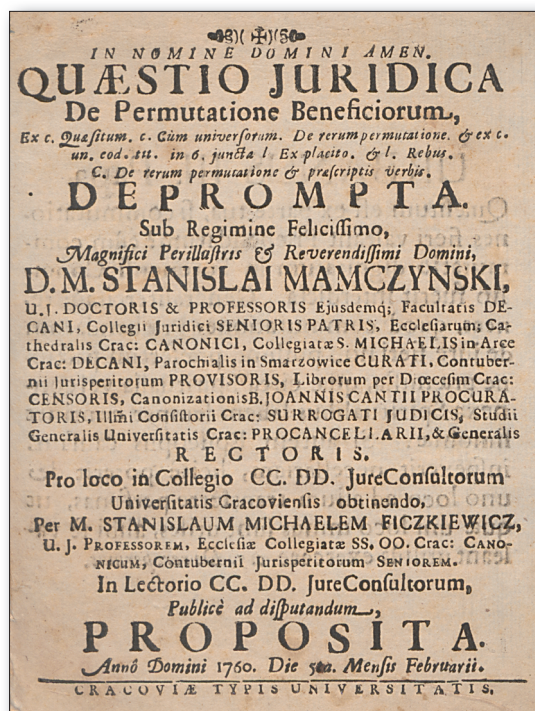
FICZKIEWICZ STANISŁAW Michał

(zm. 17 II 1775 r.)

Nie wiemy skąd ani z jakich kręgów społecznych wywodził się Stanisław Ficzkiewicz. Wiadomo natomiast, że studia odbywał na Uniwersytecie Krakowskim, gdzie w 1744 r. został promowany na bakałarza, a rok później – na magistra *artium* i doktora filozofii. Dnia 24 września 1751 r. został mianowany starszym Bursy Filozofów. Po przedstawieniu i obronie 28 sierpnia 1754 r. tezy inkorporacyjnej z fizyki (*Quaestio physica de principiis rerum naturalium*, Kraków 1754) został 4 września t.r. włączony do Kolegium Mniejszego. W 1755 r. był wzmiankowany jako starszy Bursy Jagiellońskiej. Jako kolega mniejszy studiował prawo, co pozwoliło mu na objęcie (przed 19 kwietnia 1758 r.) stanowiska starszego Bursy Jurystów i podjęcie starań o przejście do Kolegium Prawniczego, na co oficjalne zezwolenie uniwersytetu uzyskał 11 września 1758 r. Do responsji przystąpił 5 lutego 1760 r., przedłożywszy tezę kanonistyczną dotyczącą zamiany beneficjów kościelnych (*Quaestio iuridica de permutatione beneficiorum*, Kraków 1760). Przyjęty do Kolegium Prawniczego już 20 kwietnia 1760 r. został po raz pierwszy obrany jego prepozytem; do 1762 r. sprawował tę funkcję łącznie

czterokrotnie. W latach 1761–1762 wymieniany był jako pisarz sądu rektorskiego.

Podobnie jak inni profesorowie uniwersytetu, oprócz dydaktyki uniwersyteckiej zajmował się Ficzkiewicz także nauczaniem szkolnym. Po studiach, a przed wstąpieniem do Kolegium Mniejszego, pracował jako profesor retoryki i gramatyki w Szkołach Nowodworskich. Świadectwem tego okresu jego działalności jest dedykowane Adamowi K. Czartoryskiemu dziełko scenicz-

Karta tytułowa rozprawy Stanisława Ficzkiewicza *Quaestio iuridica de permutatione beneficiorum*, Kraków 1760 (BJ 11214 II Mag. St. Dr.)

ne autorstwa Ficzkiewicza, prezentowane przez jego uczniów (*Jozue dux populi Israelitici...*, Kraków 1750). Już jako członek Kolegium Prawniczego, 4 lipca 1764 r., został Ficzkiewicz mianowany rektorem poznańskiej Akademii Lubrańskiego. Posadę tę zajmował od 3 grudnia t.r. do 2 listopada 1767 r.; w okresie jego urzędowania przeprowadzono w poznańskiej akademii prace renowacyjne. Swemu doświadczeniu nauczycielskiemu zawdzięczał Ficzkiewicz wyznaczenie go w 1769 r. przez uniwersytet (wraz z W. Fołtańskim) na wizytatora kolonii akademickiej w Białej Podlaskiej. Wymówił się jednak chorobą od wzięcia udziału w tej wizytacji. Nie odmówił już natomiast, gdy rok później władze uczelni postanowiły mianować go prokuratorem warszawskiej kolonii akademickiej. Funkcję tę sprawował do swej śmierci w 1775 r.

Wyższe święcenia otrzymał Ficzkiewicz w 1756 r. Wszystkie swe beneficja zawdzięczał prezencje uniwersytetu bądź Kolegium Prawniczego. Od 7 kwietnia 1756 r. do 1761 r. był altarystą św. Jana przed Bramą Łacińską w krakowskiej katedrze. Od 19 kwietnia 1758 r. pełnił funkcję proboszcza w Pobiedzisku, od 27 października 1759 r. był kanonikiem kapituły przy krakowskiej kolegiacie Wszystkich Świętych, a od 12 stycznia 1763 r. jej kanclerzem, zaś w latach 1760–1765 także jej prokuratorem. Nominowany uchwałą uniwersytetu z 24 marca 1762 r., od 12 lipca t.r. aż do swej śmierci był prepozytem kolegiaty akademickiej św. Anny. Legitymował się ponadto tytułem notariusza apostolskiego.

Zmarł zapewne w Krakowie 17 lutego 1775 r. Pozostała po nim drukowana spuścizna intelektualna, która oprócz wspomnianych wyżej dwóch prac *pro loco* i krótkiej formy dramatycznej, obejmuje dziełka pobożne (kazania).

AUJ rkps 51 s. 74–101; AUJ rkps 208 s. 57, 352; BJ rkps 5359 II t. 3 fol. 167–169; Estreicher Bibliografia 16 s. 205–206; Michalewiczowie 5/1 s. 106–107, 119, 168; Patkaniowski Dzieje s. 18, 20; Z. Ruta, J. Ryś, *Kolonia akademicka i szkoła podwydziałowa w Białej Podlaskiej w XVIII wieku*, „Rocznik Naukowo-Dydaktyczny WSP w Krakowie”, z. 153: *Prace z Historii Oświaty i Wychowania*, t. 3, red. Z. Ruta, Kraków 1993, s. 90; Szczepaniak Duchowieństwo s. 581–582.

Krzysztof Fokt, Katarzyna Kuras